

Mål C-543/09

Deutsche Telekom AG **mot** **Bundesrepublik Deutschland**

(begäran om förhandsavgörande
från Bundesverwaltungsgericht)

”Elektronisk kommunikation — Direktiv 2002/22/EG — Artikel 25.2 —
Direktiv 2002/58/EG — Artikel 12 — Tillhandahållande av
nummerupplysnings tjänster och abonnentförteckningar — Skyldighet för ett
företag som tilldelar telefonnummer att till andra företag överföra uppgifter som det
innehär om abonnenter hos andra företag”

Förslag till avgörande av generaladvokat V. Trstenjak, föredraget den 17 fe- bruari 2011	I - 3444
Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 5 maj 2011	I - 3486

Sammanfattning av domen

1. *Tillnärmning av lagstiftning — Telekommunikationssektorn — Elektroniska kommunika-
tionsnät och kommunikationstjänster — Samhällsomfattande tjänster och användares
rättigheter — Direktiv 2002/22*
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22, artiklarna 5.1 och 25.2)

2. *Tillnärmning av lagstiftning — Telekommunikationssektorn — Behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation — Direktiv 2002/58 (Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58, skäl 39 och artikel 12)*

1. Artikel 25.2 i direktiv 2002/22 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för nationell lagstiftning enligt vilken ett företag som tilldelar slutanvändare telefonnummer åläggs en skyldighet att ge företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga nummerupplysningstjänster och abonnentförteckningar tillgång till inte bara uppgifter om sina egna abonnenter, utan även till de uppgifter som det innehar om abonnenter hos tredje parter.

För det andra syftar nämnda artikel 25.2 till att säkerställa att medlemsstaterna iakttar sin skyldighet enligt artikel 5.1 i samma direktiv. Denna skyldighet innebär att medlemsstaterna ska säkerställa att minst en fullständig abonnentförteckning och minst en fullständig nummerupplysningstjänst finns tillgänglig för slutanvändarna. Eftersom det rör sig om ett minimikrav som medlemsstaterna ska uppfylla, har dessa i princip möjlighet att anta strängare bestämmelser för att underlätta nya operatörers inträde på marknaden för allmänt tillgängliga nummerupplysningstjänster och abonnentförteckningar.

(se punkterna 41, 42 och 47 samt punkt 1 i domslutet)

För det första ingår artikel 25.2 i direktiv 2002/22 i kapitel IV i samma direktiv, vilket handlar om slutanvändarnas intressen och rättigheter. I detta direktiv föreskrivs emellertid inte någon fullständig harmonisering av de aspekter som rör konsumentskyddet.

2. Artikel 12 i direktiv 2002/58 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för nationell lagstiftning enligt vilken ett företag som offentliggör allmänna abonnentförteckningar åläggs

en skyldighet att överföra personuppgifter som det innehar om abonnenter hos andra leverantörer av telefonitjänster till ett annat företag, som offentliggör en tryckt eller elektronisk allmän abonnentförteckning eller gör sådana abonnentförteckningar tillgängliga genom nummerupplysningstjänster, utan att det för en sådan överföring krävs att abonnenterna har lämnat ett nytt samtycke. Detta gäller dock endast i den mån som abonnenterna har informerats om ändamålet med en allmän abonnentförteckning och om den omständigheten att dessa uppgifter kan vidarebefordras till en annan leverantör av telefonitjänster, innan deras uppgifter för första gången tas med i en abonnentförteckning, samt på villkor att nämnda uppgifter, efter det att de har överförts, inte används för andra ändamål än dem för vilka de samlades in för att offentliggöras för första gången.

Med abonnenternas samtycke enligt andra punkten i nämnda artikel 12 avses härvid ändamålet med offentliggörandet av personuppgifter i en allmän

abonnentförteckning och inte vem som i det enskilda fallet tillhandahåller abonnentförteckningen, varför abonnenten inte har en selektiv beslutanderätt till förmån för vissa leverantörer av allmänt tillgängliga nummerupplysningstjänster och abonnentförteckningar. Med hänsyn till att det är själva offentliggörandet av personuppgifter i en abonnentförteckning med ett särskilt ändamål som kan visa sig vara till förfång för en abonnent, följer att abonnenten, när den har samtyckt till att dess uppgifter offentliggörs i en abonnentförteckning med ett särskilt ändamål, i allmänhet saknar anledning att motsätta sig att samma uppgifter offentliggörs i en annan liknande abonnentförteckning. Det följer dessutom också av skäl 39 i samma direktiv att ett nytt samtycke ska inhämtas från abonnenten om den part som samlar in uppgifterna från abonnenten, eller en annan tredje part som har fått de överförda uppgifterna, vill använda uppgifterna för ett ytterligare ändamål.

(se punkterna 61, 62, 64, 65 och 67 samt punkt 2 i domslutet)